

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **KAISER, s.r.o.**, se sídlem Nádražní 753, Rožmitál pod Třemšínem, zastoupený JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou se sídlem ul. 28. října 184, Příbram VII, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31 (pův. žalovaný: Finanční ředitelství v Praze), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2013, č. j. 8 Ca 275/2009 - 48,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2013, č. j. 8 Ca 275/2009 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze (dále též „původní žalovaný“) ze dne 6. 8. 2009, č. j. 3359/09 – 1300 - 506729, č. j. 3360/09 – 1300 – 506729, č. j. 3361/09 – 1300 -506729, č. j. 3362/09 – 1300 – 506729, č. j. 3363/09 – 1300 – 506729, č. j. 3364/09 – 1300 – 506729, č. j. 3365/09 – 1300 – 506729, č. j. 3366/09 – 1300 – 506729, č. j. 3367/09 – 1300 – 506729, č. j. 3368/09 – 1300 – 506729, č. j. 3369/09 – 1300 - 506729, kterými byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti platebním výměrům Finančního úřadu v Příbrami ze dne 2. 7. 2008, kterými byla stěžovateli na základě výsledků daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období únor 2006 ve výši 43 904 Kč ze základu daně 231 075 Kč, za březen 2006 ve výši 64 058 Kč ze základu daně 337 145 Kč, za duben 2006 ve výši 41 780 Kč ze základu daně 219 895 Kč, za květen 2006 ve výši 40 046 Kč ze základu daně 210 768 Kč, za červen 2006 ve výši 53 514 Kč ze základu daně 281 650 Kč, za červenec 2006 ve výši 60 120 Kč ze základu daně 316 420 Kč, za srpen 2006 ve výši 58 694 Kč ze základu daně 308 916 Kč, za září 2006

ve výši 56 691 Kč ze základu daně 298 372 Kč, za listopad 2006 ve výši 58 075 Kč ze základu daně 305 660 Kč a na základě výsledků vytykáčoho řízení mu byla za zdaňovací období říjen 2006 zvýšena daňová povinnost o 58 644 Kč a vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 587 003 Kč a za zdaňovací období prosinec 2006 mu byl snížen nadměrný odpočet o 34 742 Kč.

Městský soud v napadeném rozsudku k žalobním námitkám dovodil, že daňová kontrola u žalobce byla provedena zákonným způsobem, přičemž závěry uvedené v nálezů Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, byly překonány stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS-st 33/11 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou přístupná na <http://nalus.usoud.cz>), podle kterého oprávnění provést daňovou kontrolu dává správci daně pravomoc zahájit ji u jakéhokoli subjektu, a to i bez konkrétního podezření na to, že daňový subjekt neplní své daňové povinnosti, tedy čistě jen za účelem ověření správnosti údajů, které ohledně svých daňových povinností konkrétní daňový subjekt prezentuje. Postup správce daně byl v souladu s tímto názorem, neboť žalobce byl vyrozuměn o provedení daňové kontroly a o tom, jakých daní se bude týkat a za jaké období.

Městský soud nepřisvědčil ani dalším námitkám stěžovatele, v nichž stěžovatel žalovanému vytýkal nesprávné zhodnocení provedených důkazů, když městský soud konstatoval, že žalovaný uvedl důvody, které jej vedly k jeho závěrům, se kterými se městský soud ztotožnil. Městský soud dovodil, že žalovaný postupoval správně, provedené důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), a dospěl ke správnému závěru, že faktury údajně vydané ESKADA CZ v. o. s. nezobrazují uskutečněné obchody mezi stěžovatelem a ESKADA CZ v. o. s., přestože mají formální náležitosti. V daňovém řízení totiž bylo zjištěno, že statutární zástupce ESKADA CZ v. o. s. Petr Veszpremi předmětné faktury nevystavil, nepodepsal, peníze nepřijal a neudělil plnou moc I. B. k jednání za ESKADA CZ v. o. s., což plyne i ze znaleckého posudku JUDr. Petra Blažka. Výpovědi svědků nepotvrdily tvrzení stěžovatele, že fakturované dodávky byly uskutečněny právě společností ESKADA CZ v. o. s.

II. Kasační stížnost

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek městským soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel konkrétně namítal, že městský soud stejně jako žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil provedené důkazy a nepřihlédl zejména k výpovědím svědků D. K., Ing. L. H. a sdělení jednatele stěžovatele Josefa Kaisera. Uvedené osoby se přitom vyjádřily k okolnostem obchodů a prací souvisejících s uplatňovanými odpočty daně v daňových příznacích, z nichž je možno dovodit, že k předmětným obchodům a dodávkám zboží skutečně došlo. Stěžovatel provedení výpovědí těchto svědků navrhol i v řízení před městským soudem, který však provedení těchto důkazů nepřipustil, čímž stěžovatele poškodil.

pokračování

Stěžovatel dále zdůraznil, že městský soud pominul, že sám žalovaný ve všech napadených rozhodnutích nezpochybnil existenci výrobků či prací dodaných stěžovateli, ale zpochybnil jen existenci deklarovaného dodavatele. Stěžovatel je proto přesvědčen, že žalovaný vůči němu postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 ZSDP, neboť nepostupoval tak, aby daňová povinnost byla zjištěna správně. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. 7 Afs 212/2006, sp. zn. 2 Afs 160/2005 a sp. zn. 9 Afs 30/2007, podle kterých v případech, kdy deklarovaný výdaj skutečně nastal, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj skutečně vynaložený.

Stěžovatel rovněž namítl nezákonnost postupu správce daně při zahájení a provádění daňové kontroly, která byla podkladem pro následně vydaná rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel tuto nezákonnost dovozuje ze skutečnosti, že mu při zahájení daňové kontroly nebyly sděleny důvody pro její zahájení, nikdo s ním předem věc žádným způsobem neprojednal. Při zahájení kontroly také správce daně stěžovateli nesdělil jakékoli pochybnosti ohledně správnosti stanoveného základu daně nebo vyměřené daně samotné. K tomu stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Podle názoru stěžovatele na závěrech tohoto nálezu nic nemění ani judikatura, na kterou odkazuje městský soud, a postup zvolený správcem daně nelze považovat za přiměřený. Městský soud (a předtím žalovaný) námítky stěžovatele co do nepřiměřenosti kontroly nesprávně odmítl, přestože nelze připustit bezmezná pravomoci správních orgánů. Výkon pravomoci správních orgánů má své nepřekročitelné limity, které v projednávané věci nebyly respektovány. Ani po ukončení daňové kontroly nebylo stěžovateli poskytnuto potřebné vysvětlení. Stěžovatel s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 17/2006 a sp. zn. 8 Afs 7/2005 uzavřel, že nezákonně zahájená daňová kontrola nemůže vyústit ve vydání rozhodnutí správcem daně.

Stěžovatel dále namítl, že městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli k tomuto postupu stěžovatel nevyslovil souhlas. Stěžovatel je přesvědčen, že jde o zásadní procesní vadu, v důsledku které došlo k vyloučení jeho možnosti se ve věci vyjádřit a případně vznést další návrhy na doplnění dokazování. Přestože stěžovatel tuto kasační námítku nepodřadil pod žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., může jít pouze o důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. představující jinou vadu v řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel setrval na svých kasačních námítkách.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele s poukazem na skutečnost, že přes rozsáhlé dokazování stěžovatel neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že příslušné účetní doklady byly vystaveny právě jím deklarovaným dodavatelem – společností ESKADA CZ v. o. s. K námítce stěžovatele o „*úcelovém vyhledávání důkazních prostředků v neprospěch odvolatele*“ již v napadených rozhodnutích žalovaný konstatoval, že takové důkazní prostředky by neměly existovat a stěžovatel tak nepřímou potvrzuje jejich existenci, což „*ve prospěch zákonnosti a standardnosti jeho obchodních aktivit nesvědčí*“. Za nepochopení věci žalovaný považuje výroky stěžovatele, že žalovaný nezpochybnil existenci výrobků či prací dodaných stěžovateli, že nebylo zpochybněno, že deklarovaný výdaj skutečně nastal a že k předmětným obchodům a dodávkám skutečně došlo. Žalovaný naopak zdůraznil, že vůbec nebylo prokázáno, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, neboť neexistoval žádný důkaz, nebyla zde žádná důvěryhodná osoba, která by mohla deklarované údaje a tvrzení potvrdit. Předložené formálně bezvadné doklady se během daňového řízení ukázaly jako naprosto nedůvěryhodné. Podle žalovaného lze předpokládat,

že realizované „obchody“ byly záměrně netransparentní, včetně netransparentních plateb v hotovosti nekompetentním osobám (např. v Praze v restauračním zařízení). Zjišťovat, o jaké základní „nezákonné jednání třetích osob“ šlo (nabízí se dodávky kradeného dřeva), není v pravomoci (posláním) správce daně. Žalovaný shrnul, že je nepochybné, že stěžovatelem nebyl předložen jediný důkazní prostředek jednoznačně prokazující, že fakturované dodávky byly deklarovány dodavateli skutečně provedeny, ani soubor důkazních prostředků, které by k tomuto závěru vedly. Sporné dodávky byly nepochybně získány jinak než od deklarováných dodavatelů. Správce daně tedy oprávněně zpochybnil deklarované dodavatele a tím i skutečnou hodnotu dodávek. V další argumentaci se žalovaný věnoval problematice daňově uznatelných výdajů z hlediska zdanitelných příjmů. Předmětem tohoto řízení je však daň z přidané hodnoty.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Poté, co Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Především je nutno uvést, že stěžovatel uplatnil tři důvody, obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.: nezákonnost posouzení relevantní právní otázky, vady správního řízení a jinou vadu řízení před soudem.

Při hodnocení těchto námitek vycházel Nejvyšší správní soud ze skutečnosti, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Logika tohoto opravného prostředku je založena na principu subsidiarity v tom smyslu, že není úkolem zdejšího soudu nahrazovat procesní úkony a meritorní rozhodnutí krajského soudu, nýbrž posoudit jeho zákonnost z hlediska taxativních důvodů zakotvených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z toho rovněž plyne, že tyto kasační důvody mají určitou vnitřní strukturu a logiku. V nyní projednávané věci je tak zjevné, že nejprve se zdejší soud musel zabývat namítaným důvodem podle písmene d) § 103 odst. 1 s. ř. s. Pokud by totiž měl stěžovatel pravdu v tom směru, že se městský soud skutečně dopustil takové vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není jiná možnost, než napadený rozsudek zrušit a otevřít tím městskému soudu prostor k vydání rozhodnutí nového, tentokrát již nezátíženého touto vadou.

Zmíněnou vadu spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud rozhodl bez jednání, ačkoliv stěžovatel s tímto postupem nesouhlasil. K tomu z obsahu soudního spisu skutečně plyne, že městský soud napadeným rozsudkem zamítl žalobu, aniž by nařídil jednání ve věci.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhlí nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Jedním ze základních projevů práva na spravedlivý proces je i zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání. Každý má právo, aby byla jeho věc projednána veřejně, bez průtahů a v jeho

pokračování

přítomnosti, má právo se vyjádřit k provedeným důkazům, stejně jako další důkazy navrhnout, předkládat soudu právní argumenty či tvrdit další skutečnosti.

Právo účastníka na bezprostřední účast u jednání soudu má zajistit, aby soud přinejmenším v jedné soudní instanci s účastníkem vešel či mohl vejít (požaduje-li to účastník) v osobní kontakt a aby účastník mohl soudu bezprostředně a přímo sdělit svoji verzi toho, co je předmětem dokazování, a poukázat na skutečnosti svědčící ve prospěch jeho tvrzení, a to i v případě, že soud na základě dosud získaných informací z vyjádření účastníků a ze správního spisu má (a třeba i, jak se nakonec ukáže, oprávněně) za to, že účastník soudu žádnou relevantní informaci neposkytne.

Otázkou nutnosti nařízení jednání v řízení před krajskými soudy (městským soudem) jako správními soudy se zabýval ve svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud, který rovněž dovodil, že „*účastníku nelze upřít právo na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci. Rozhodl-li proto krajský soud o věci bez nařízení jednání, aniž by byly splněny zákonné podmínky uvedené v § 51 s. ř. s., došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro jeho zrušení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, publ. pod č. 482/2005 Sb. NSS; rozhodnutí zdejšího soudu jsou rovněž dostupná na internetové adrese www.nssoud.cz). Obdobně se zdejší soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 - 58: „*Zamítl-li soud žalobu bez jednání poté, co na výzvu předsedy senátu (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) vyjádřil účastník řízení s takovým postupem nesouhlas, je kasační stížnost podaná z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v tom, že byla účastníku odepřena možnost jednat před soudem, důvodná*“. Shodně k dané problematice judikuje i Ústavní soud. V nálezu ze dne 22. 10. 2007, sp. zn. I. ÚS 819/07 (N 167/47 SbNU 195; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná také na adrese nalus.usoud.cz), konstatoval: „*Projevili-li některý z účastníků nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání nebo požaduje-li nařízení jednání, je povinností soudu k projednání věci samé jednání nařídit (samozřejmě nejde-li o některou ze zákonem stanovených výjimek; viz § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 s. ř. s.)*“.

Zákonná úprava obsažená v ustanovení § 51 a § 76 s. ř. s. umožňuje ve výjimečných případech za splnění všech zákonných podmínek upustit od povinnosti krajského soudu nařídit jednání. Taková výjimka však musí být vykládána restriktivně, s ohledem na zájmy účastníka řízení, o jehož právech se rozhoduje a který má rovněž oprávnění svými dispozičními úkony zásadně ovlivňovat předmět řízení a průběh projednání jeho věci před soudem.

V projednávané věci takové podmínky dány nebyly. Z předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že podle referátu - pokynu na č. l. 32 soudního spisu měl být spis předložen asistentovi a dále mimo jiné měla být zástupkyni stěžovatele doručována a) „*výzva (ne usnesení) k zaplacení SOP ve výši 2000 Kč v kolcích do 10 dnů podle právní úpravy platné v době podání žaloby + vzor 072 o. s. ř. (na kterém škrtněte slova „obsažené v usnesení“ a d) „informace o senátu včetně výzvy podle § 51 s. ř. s.*“; Oproti tomu dle referátu - pokynu na č. l. 34 spisu mělo být zástupkyni stěžovatele doručováno „*usnesení na č. l. 33 + vzor 072*“. Vzor 072 o. s. ř. představuje „*zaplacení soudního poplatku poplatníkem v kolcích*“ (126/2009-OD-Org. Sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 18. června 2009, o vydání vzorů „tr. ř., o. s. ř., k. ř., d. ř.“ doporučených pro použití v trestním a v občanském soudním řízení). Na č. l. 33 spisu se pak nachází usnesení městského soudu ze dne 23. 1. 2013, kterým je stěžovatel (žalobce) vyzván k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby. Na druhé straně tohoto usnesení je sice uvedeno nikým nepodepsané, nedatované a obecné „*Poučení účastníků podle ustanovení § 8 odst. 1, 2 a 5 s. ř. s. ve věci sp. zn. 8 Ca 275/2009*“ a „*Výzva a poučení podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. ve věci sp. zn. 8 Ca 275/2009*“, ale z obsahu spisu již není zřejmé, zda tato „poučení“ byla „součástí“ usnesení doručovaného také zástupkyni stěžovatele. Proto je také hodnocení jejich relevance pro projednávanou

věc nadbytečné. Doručení těchto „poučení“ neplyne ani z dalšího obsahu spisu, když podle potvrzení o dodání a doručení do datové schránky před č. l. 34 byly zástupkyni stěžovatele doručeny dne 25. 1. 2013 pouze písemnosti „8Ca 275/2009-33 – usn. + vz. 072“. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že zástupkyně stěžovatele ještě před doručením písemného vyhotovení napadeného rozsudku ze dne 28. 6. 2013, který jí byl doručen až dne 10. 9. 2013, podáním doručeným městskému soudu dne 27. 8. 2013 (č. l. 54 spisu) sdělila, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a konstatuje, že stěžovatel ani v minulosti nedal souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a žádnou výzvu k vyjádření se, zda-li by stěžovatel souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, od soudu neobdržel. Za této situace zdejší soud nemohl dospět k jinému závěru než, že stěžovateli (jeho zástupkyni) poučení dle § 51 odst. 1 s. ř. s. městským soudem dáno nebylo.

Jen pro úplnost lze uvést, že obdobným způsobem, co se týče výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jak je známo zdejšímu soudu z úřední činnosti, postupoval městský soud ve věci týchž účastníků vedené pod sp. zn. 8 Af 19/2010, kde však jednání nařídil.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že stěžovatel jakýmkoli způsobem souhlas k rozhodnutí věci bez nařízení jednání nedal a nemohlo dojít ani k domněnce udělení souhlasu, neboť městský soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nepostupoval.

Za této situace zdejší soud nemohl přistoupit k posouzení ostatních stížnostních námitek, protože by to bylo předčasné. Nelze vyloučit, že z průběhu jednání před městským soudem mohou vyplynout argumenty a skutečnosti, které mohou ovlivnit výsledek řízení a s nimiž se teprve bude muset městský soud vypořádat.

V. Celkové hodnocení kasační stížnosti a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

Zruší-li kasační soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. září 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu